

the divisions, on all four sides, was the Israelite camp. Anyone afflicted with tzara'ath was expelled from all [three] of them. One with a discharge was allowed into the Israelite camp, but banned from the [other] two. And one defiled by a dead body was permitted even into the Levite [camp], and is banished only from the [camp] of the Shechinah . Our Sages derived all this from the verses [as appears] in Tractate Pesachim (67a, b).

9) רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק ז הלכה יא

שלוש מחנות היו במדבר, מחנה ישראל והוא ארבע מחנות לוייה שנאמר בה וסביב למשכן יחנו, ומחנה שכינה והוא מפתח חצר אהל מועד ולפנים, וכנגדן לדורות, מפתח ירושלים עד הר הבית כמחנה ישראל, ומפתח הר הבית עד פתח העזרה שהוא שער ניקנור כמחנה לוייה, ומפתח העזרה ולפנים מחנה שכינה, והחיל ועזרת הנשים מעלה יתירה בבית עולמים.

Halacha 11 The [encampment of the Jewish people] in the desert[was divided into] three areas: the camp of Israel, which was itself subdivided into four camps: the camp of the Levites about which [Numbers 1:50] states: "They shall camp around the Sanctuary;" and the camp of the Shechinah [which included the area] beginning at the entrance to the courtyard of the Tent of Meeting inwards. Correspondingly, for [future] generations: [The area] from the entrance to Jerusalem to the Temple Mount is comparable to the camp of Israel. [The area] from the entrance to the Temple Mount until the entrance to the Temple Courtyard, the gate of Nicanor, is comparable to the camp of the Levites. [The area] from the entrance to the Temple Courtyard inward, is comparable to the camp of the Shechinah. The chayl and the Women's Courtyard were regions of increased sanctity which were first instituted in the Temple.

10) רש"י מסכת חגיגה דף יח עמוד ב

לאוכלי תרומה - כהנים, וכל אלו מעלות מדברי סופרים, שאמרו שאין שמירת טהרתן של אלו חשובה שמירה אצל אלו, ומתוך שהן אלו אצל אלו - כאילו לא שמרוהו, גזרו בהן בבגדיהן שמהן אשתו נדה, והרי הן מדרס הנדה, הכי מפרש לה בפרק השוחט.

Confronting the Kotel

11) משנה ברורה סימן תקסא ס"ק ה

(ה) בית המקדש - והנכנס עתה למקום מקדש חייב כרת שכולנו טמאי מתים וקדושה הראשונה קדשה לשעתה וקדשה לעתיד לבוא [מ"א] ועיין בליקוטי הלכות זבחים בפרק השוחט והמעלה מש"כ שם מענין זה: 12) Piskei Teshuvot 561

33. עיר הקדש והמקדש להגרימיט ח"ד עמ' נ', מועדים ומגנים ח"ה סי' שי"ג. 31. מועדיו ח"ה סי' שי"ג שכן נהג הגאון האדיר זצ"ל, אורחות רבנו שם שכן נהג החזו"א זצ"ל (אבל לאחריים הורה להחזיר להתקרב לכותל רק לא להכניס האצבעות בין האבנים), ועוד י"ל דלשטות אלו דעובי החומה כלפנים, הרי ידוע שנרבי הכותל כל שורה לצד מטה בולטת מחברתה בכמה ס"מ, וידוע כי קיימות עוד כ"ח נרביכים מתחת לרצפה, וא"כ כשמתקרבים לכותל עומדים באויר הנרביכים התחתונים, ושורר בשורת יב"א ח"ה חיריד סי' כ"ז אות ב' במסגרת שנוגע בנקודה זו, ועיי"ש שמסביר עפ"י פוסקים דכיון שעומדים ע"ג עפר הרי זה כנגדן ועליות דלא נתקדשו עיי"ש. 32. שורת הרדב"ו ח"ב סי' תרצ"א, סי' שערי צדק לבעל החי"א שער משפטי ארץ פ"א סעי' ה', כבר הלבנן לרצ"ה קלישר זצ"ל. 33. וכפי דיעות הרבה פוסקים דס"ל להתיר, וביא את גדולי הפוסקים: שורת אבני נזר חיריד סי' ת"ג - תניג באריכות גדולה, שורת תפארת צבי להגדוק ר"צ הכהן זצ"ל חיריד סי' כ"ז אות י"ב, סי' משכנות לאביר יעקב שם בשם מהר"ל דיסקין והגרשו"ז מלובלין זצ"ל, סי' מעשי למלך סופ"ח מהל' בית הבחירה, שורת צ"א ח"י סי'

א', שורת יב"א שם, וע"ע באורחות רבנו שם עמ' קנ"א שהגרי"ק זצ"ל אם כי היה נוהר לא להכניס אצבעותיו בין אבני הכותל מ"מ היה מתקרב עד לכותל ומנשק אבניו ועיי"ש שאמר שמדינת מסתבר לומר דאף אם נאמר דחומת הר הבית נתקדשה, מ"מ מחילות הפתוחות לחול אינן קדושות, ובשורת דבר יהושע להגרי"מ אהרנברג ח"ה יו"ד סי' ט"ז מיישב מה שנהגו כמה צדיקים לנשק ולגנוע רק באבן חלקה ושלימה עיי"ש, וע"ע שורת צ"א ויב"א שם ובאורחות רבנו שם בשם הגרי"י, דבזמננו נתברר בהדאות שהכותל המערבי הוא מחומת הר הבית ולא מחומת העזרה.

שולחן ערוך אורח חיים סימן תקסא סעיף א
[א*] הרואה (א) ערי יהודה (ב) א בחורבן אומר:
ערי קדשך היו מדבר, וקורע (ואינו חייב לקרוע
אלא ג) כשמגיע סמוך להם כמו מן הצופים
(ירושלים) (ב"י).

B'Ikvei Hatzon p. 106

אכן שמעתי בזה מכב' מו"ר הגרי"ד ז"ל,
שאינו נראה כן, וטפי נראה, שחובת הקריעה
על ירושלים היא בתורת אבלות על המקדש
בחורבנו. דאף ירושלים יש בה קדושת המקדש
— במקצת. דמצינו בתורה לשון "לפני ד"
בג' משמעויות, דלפעמים קאי אכל העיר
ירושלים, וכדכתיב, ואכלת שם לפני ד' אלקיך
מעשר דגנך וגו', וקדשים קלים ומע"ש הלא
נאכלים הם בכל העיר. ולפעמים קאי אהר
ר"ח רדכ"ח בחצוצרות וקול שופר הריעו

י. גדר ירושלים בחזו"ט
והנהגה להלכה תפסו האחרונים כדעת הב"ח
המג"א (אות ז), דבזמן שערי יהודה נמצאות
זחת שלטון ישראל, דזה מיקרי כבר "בכניינן",
ליכא חיוב קריעה. ולכן נהגו שלא לקרוע
זה"ז על ערי יהודה. ועל ראיית המקדש
בחורבנו יש לקרוע, אע"פ שהוא כעת תחת
שלטון ישראל, דמכ"מ עדיין הוא בחורבנו.
נהגו לקרוע כשרואים את הכותל או את הכיפה,
אעפ"י שאין רואים את קרקע העזרה, וכמש"כ
הב"ח להדיא (בסי' תקסא). [והופתתי לשמוע
שיש מהרבנים הצעירים שבא"י שפוסקים
שבוה"ז, שמקום המקדש נמצא תחת שלטון
ישראל, שאין עוד חובת קריעה עליו. ומו"ר
הגרי"ד ז"ל, תפס בפשיטות כביעתא בכותלא.